

HET

VERVLOEKTE HUIS

LYDIA
VAN HOUTEN

THRILLER & KABOOK

Ga naar www.kabook.nl;
www.facebook.com/kabookpublishing;
www.twitter.com/kabookuitgevers

© Lydia van Houten
© 2016 Kabook Uitgevers

Alle rechten voorbehouden

Redactie: *Tekstbureau Charizma*
Omslagontwerp: *Albadoro Publishing*
Omslagbeeld: *iStockphoto*
Foto auteur: *Kees Rutgers*

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of de uitgever.

Ontvang informatie over de nieuwste titels op;
www.kabook.nl en ontvang speciale aanbiedingen,
kortingsacties, en maak kans op fantastische prijzen!
Blijf op de hoogte en like ons op facebook.

www.kabook.nl
www.lydiavanhouten.nl
www.tekstbureaucharizma.nl

Lydia van Houten

**HET VERVLOEKTE
HUIS**

"Duisternis gaat voorbij. Er zal een nieuwe dag aanbreken. En als de zon schijnt, zal hij helderder schijnen dan ooit."

-J.R.R. Tolkien –

I

Ik trok mijn kraag hoog op, tot over mijn oren, om mijn gezicht te beschermen tegen de bijtende kou. Ook al was het ruim acht maanden geleden, de frustratie verdween niet. De woede kroop in me omhoog; als een knoop zat het om mijn maag. In het begin was er die tergende machteloosheid. Daarna verdriet. Maar uiteindelijk was er alleen woede over. Nog steeds kon ik het geen plaats geven. Mijn man, Steven, die zelfmoord had gepleegd. Zomaar. Vanuit het niets.

Ik zoog de frisse boslucht naar binnen en hoestte vrijwel meteen. Het was deze overweldigende natuur. De immense ruimte en ik kon er maar niet aan wennen. Hoe ik ook mijn best deed. Het Canadese landschap was zo anders dan thuis in Nederland. Er overviel me steeds weer een gevoel van melancholie als ik te lang naar de bergen staarde, met hun grillige winterse toppen. De hoogte maakte dat ik me kleiner voelde dan goed voor me was. In Amsterdam had ik daar nooit last van gehad, nooit voelde ik me klein. De op elkaar gestapelde woningen en

drukke winkelstraten hadden gek genoeg nooit zo'n beklemmende uitwerking op me gehad. Maar hier - hier was alles anders. Misschien was het gewoon té wijds, té groots. En de frisse lucht was zo overdreven schoon dat het me bijna ziek maakte. Elke keer als ik de koele lucht diep inademde moest ik hoesten.

Ik wendde mijn blik van de bergen af, naar het huis. Dit was mijn huis, hoe onwerkelijk dat ook nog steeds was. Midden in een niemandsland, midden in het bos. Ik zuchtte en stampte met mijn voeten om de doorbloeding naar mijn tenen, die ondertussen gevoelloos waren, op gang te krijgen.

De hond sprong enthousiast tegen Jason aan, die hem een aai over zijn kop gaf. Dat leverde hem een lik over zijn gezicht op. Misschien was het waar wat Steven had gezegd. *“Elke jongen heeft een kameraad nodig,”* spookte het door mijn hoofd. De klank en intonatie kon ik nog steeds horen. Maar het vervaagde. Net als zijn gezicht, dat ik elke dag iets minder scherp voor me zag. Het loste steeds verder op, tot het onzichtbaar werd.

‘Ik laat Gollum uit!’ riep de kleine jongen.

‘Is goed, schat.’

Even later klapte de voordeur dicht.

‘Hier mam.’ Ik schrok op en zag Valerie met een blaadje voor mijn neus zwaaien. ‘Het nummer. Ik heb het voor je opgeschreven, dat vroeg je toch?’

Ik humde wat en pakte het blaadje van haar aan. Met mijn wijsvinger ging ik over de letters heen: Laura Hanson, met een hartje erachter. Ik trok mijn mobieltje uit mijn zak en zag meteen dat er geen bereik was.

‘Verdomme,’ momperde ik. ‘Overall ter wereld heb je tegenwoordig bereik, behalve hier.’

‘Ja, dat wilde je toch? Lekker rustig? In de natuur?’

Nog voordat ik kon reageren ging ze verder. Alsof ze wist wat er kwam. Dat ik wilde zeggen: “*Niet zo brutaal jongedame!*” Nu dacht ik het alleen maar.

‘Laura en Sally komen me zo ophalen.’

‘Oh?’

Ze knikte. ‘Dan kun je meteen kennismaken. Het zijn onze burens, mam. Misschien mag Laura hier volgende week logeren?’

Ik mompelde zacht dat ik dat liever niet had, omdat ik haar niet kende en op dat moment ging de bel.

‘Ik doe wel open.’ Valerie was met vijf stappen bij de voordeur die ze elegant openzwaaide. Een mager meisje stapte over de drempel. Ze was iets kleiner dan Valerie, die haar met een omhelzing begroette en het was net of ze eeuwenoude vriendinnen waren. Ze sprak Laura accentloos aan, in een Engelse woordenstroom, alsof ze al jaren in Canada woonde. Gelukkig leek de moeder van Laura vriendelijk. Ook al droeg ze een lange jas, ik zag hoe tenger ze onder haar kleding moest zijn. Ze had haar blonde, tegen het rossig aanlopende haar in een knot gedraaid. Hier en daar zaten er wat haarsprietjes los. Ik liep op haar af, stak mijn hand uit en stelde me voor als Mikayla Jackson.

‘Sally Hanson,’ zei ze vriendelijk. Meteen besprong Valerie me, haar vriendin aan haar arm meetrekkend.

‘Mam, dit is Laura,’ zei ze. Ik knikte vriendelijk naar het meisje. Ze had hetzelfde springerige haar als mijn dochter, grote ogen en ze loenste een beetje. Ze had een

jongensachtig uiterlijk, door haar zware donkere wenkbrauwen.

‘Leuk om eindelijk onze nieuwe buurvrouw te leren kennen,’ zei Sally. ‘We wilden al eerder langskomen, Robert en ik, maar wachtten eigenlijk een geschikt moment af. Maar ja, wat is een geschikt moment, hè?’ Ze glimlachte. ‘Wij wonen daar.’ Ze wees met haar rechterhand in een richting achter haar.

‘Tja, wat is een geschikt moment,’ knikte ik bevestigend.

‘Wij dachten dat jullie misschien rust wilden hebben. Door eh... nou ja, door wat er allemaal is gebeurd.’ Meteen verbleekte ze en beet op haar lip, alsof ze iets verkeerd had gezegd.

‘Ik praat er liever niet over. Het is alsof hij nog bij ons is.’

Sally knikte en keek nieuwsgierig naar binnen. ‘Het is net als voorheen. Je hebt niets veranderd.’

Blijkbaar had Sally in de gaten dat ze geen reactie kreeg. Ze draaide zich om naar de twee meiden, die nu samen op de bank zaten te giechelen.

‘Is het goed dat we Val meenemen naar het vasteland?’

‘Prima.’ Ik glimlachte bij het woord vasteland. Bij aankomst hadden we ons verwonderd over de plaats. Het huis lag op een eiland tussen Vancouver en Vancouver Island in. Het huis leek gebouwd in een van de meest afgelegen gebieden. Vlakbij een plaats dat niet meer was dan een paar straten: Rocky Roads. Een toepasselijke naam, want Rocky Roads was behoorlijk onbegaanbaar. Zeker het buitengebied waar ik sinds kort met de kinderen woonde. Dat was omringd door bos, water en bergen.

3

Ons huis lag niet ver van het water en er hoorde een steiger bij. Ik vond het allemaal prachtig, tot ik de kleine zeilboot zag liggen en me realiseerde dat Jason er op een dag mee zou varen. Dat hij me zou vragen om het hem te leren. Iets wat ik liever niet had, omdat ik nooit had leren zwemmen.

‘Hoe laat komen jullie terug?’ vroeg ik terwijl Valerie met mijn schoudertas aan kwam zetten. Een teken dat ze geld uit de portemonnee verwachtte.

‘Rond vijf uur zijn we wel weer terug,’ antwoordde Sally.

Ik knikte en gaf Valerie wat geld. Sally en de meiden liepen naar buiten en ik volgde ze op de voet.

‘Mocht er iets zijn, Robert is gewoon thuis. Je weet maar nooit met al die beren.’

‘B-beren?’ stotterde ik.

Lachend stapte ze achter het stuur van de pick-up en draaide haar raampje open terwijl de meiden achterin plaatsnamen.

‘Pas vooral op voor die verrekte wolven. Hongerige wolven vreten alles op wat ze kunnen vinden. Heb je wel een geweer in huis?’

Ik schudde mijn hoofd en besepte ineens hoe onvoorzichtig ik tot nu toe was geweest.

‘Nou, dan zou ik er zeker een aanschaffen.’

Ze gaf gas en ik zwaaide het gezelschap na tot ze uit het zicht waren verdwenen, terwijl ik mijn omgeving scherp in de gaten hield. Was het waar? Waren er wolven? Tot nu toe was Gollum niets op het spoor gekomen. Sally overdreef vast. Enigszins gerustgesteld ademde ik de zoete, koele boslucht diep in. Mossig. Notig en kelderachtig tegelijk. Ze zei het vast om me bang te maken. Ik staarde naar het grote wateroppervlak en de steiger vlak achter ons huis. Was het niet perfect om mijn eerste boek hier te schrijven? Wie kreeg er ooit zo’n kans? Dromerig keek ik naar het mooie plaatje en ineens schoot het door me heen. Iets klopte hier niet. Maar wat? Wat was het? Mijn ogen priemden in de verte. Ik kreeg er geen grip op, maar mijn moederlijk instinct kwam omhoog. Waarschuwend. Een akelig voor gevoel dat ik niet kon plaatsen. Ik kneep mijn ogen samen en met een schok kwam het binnen. Waar was de boot? Waar was verdomme die vervloekte boot?

‘Jason?’ riep ik luid terwijl ik naar de steiger rende. Aan het einde bleef ik staan, turend over het wateroppervlak. Nergens een teken van een boot.

‘Jason!’ schreeuwde ik opnieuw. Ik draaide me terug naar het huis. Was mijn ergste nachtmerrie uitgekomen?

Weer schreeuwde ik zijn naam, wat een vreemde zachte echo veroorzaakte.

Verder kwam er geen reactie terug.

‘Gollum? Hier, Gollum!’ Ik floot op mijn vingers.

Niets.

Vanuit mijn ooghoek zag ik een voetbal op het water drijven. Jasons voetbal. Verdomme. In gedachten zag ik hem om hulp roepen, vechtend voor zijn leven in het ijskoude water. Hij zou verkrampen en met zijn laatste krachten mijn naam roepen en ik kon hem niet helpen. Verdronken omdat ik geen zwemdiploma had. Misschien hield hij zich vast aan Gollum. Die kon zwemmen. Of zou de hond daar niet sterk genoeg voor zijn? Zou hij steeds kopje onder gaan, Jason meetrekkend naar de bodem. Nee, niet aan denken! Hulp. Ik had hulp nodig. Als ik zou springen zou ik meteen verdrinken. Dan zou Jason niets aan me hebben. Ik moest hulp halen. Meteen.

Zo snel als mijn benen me konden dragen rende ik de steiger af en stormde het huis in. Ik griste mijn mobieltje van de keukentafel en drukte hem aan. Net toen ik het alarmnummer wilde intoetsen zag ik de melding. Geen bereik.

‘Fuck!’ Vloekend en tierend rende ik naar mijn tas en trok er mijn autosleutels uit. Met de sleutels trillend in mijn handen rende ik naar de auto, sprong er met een soepele beweging in en draaide de sleutel om. Toen de motor met het geluid van een vliegtuig aansloeg ademde ik opgelucht uit.

Waar moest ik heen? Ik draaide het stuur en reed richting de plek die Sally had aangewezen. Ik moest zo snel mogelijk hulp halen en haar man was thuis. De auto

kraakte dreigend en ging op en neer op de modderige wegen. Af en toe slipte een van de wielen weg, maar door tegen te sturen kreeg ik weer grip.

Mijn adem stokte in mijn keel. Doodsbang was ik om vast te raken midden in dit bos, terwijl Jason voor zijn leven vocht.

4

Eindelijk werd de weg iets breder. De bomen stonden minder dicht op elkaar. Ik begaf me duidelijk op een weg die minder geïsoleerd lag. Hij ging over in een verharde weg. Met mijn rechtervoet drukte ik het gaspedaal diep in en na een paar minuten zag ik het huis aan de linkerkant van de weg, die schuin naar beneden liep. Het was precies dezelfde houten bouwstijl als mijn huis. Ernaast liep een gelijksoortige kade. Ik gooide het stuur om en reed de modder in, naar beneden. Ik trapte zo hard op de rem dat mijn hoofd naar voren schoot en bijna het stuur raakte.

‘Kut,’ vloekte ik buiten adem.

Vloekend stapte ik uit en terwijl ik mijn portier dichtsloeg zag ik het. Twee zeilbootjes aan het einde van de steiger. Mijn hart maakte een sprongetje en ik rende zo snel ik kon naar de zeilboten toe. De linkse leek waarachtig op mijn boot.

Ik hurkte en inspecteerde de naam, die er in sierlijke blauwe letters op stond geschreven:

Éowyn

Mijn boot. Dus Jason was hier? Lang had ik niet om erover na te denken. Er sprong iets tegen me aan, waardoor ik mijn evenwicht verloor en van de steiger viel. Het volgende moment lag ik in het ijsskoude water. Het voelde alsof duizenden botte messen in mijn huid sneden. Als een vreemde eend spartelde ik in het rond voordat ik onder het oppervlak verdween. De schaduwen boven mij bewogen in een surrealistisch lichtspel, als een macabere dans waar ik niet aan mee mocht doen. Wat een afschuwelijke dood, dacht ik, terwijl ik door de kou het gevoel in mijn benen verloor. Bewoog ik ze nog? Bewoog er iets? Mijn ogen deden het nog wel. Knipperend probeerde ik me te oriënteren. Ik moest weg van het duister beneden me. Ik moest lucht hebben, inademen. Wat stom. Wat stom dat ik niet kon zwemmen. Stom dat ik in het water was gevallen. Ik moest lucht hebben. Snel. Maar de kou drukte mijn longen ineen. Toen hoorde ik een dof geluid en voordat ik snapte wat er gebeurde trok het water me mee de diepte in.

OOK VAN LYDIA VAN HOUTEN

(ISBN 978 90 820 2016 8 / 280 pag. / Paperback)

'Het lukt haar de lezer niet meer los te laten.'
- Wim Sanders (NBD-Biblion / AKO-literatuurprijs 2006)

(ISBN 978 90 824 1526 1 / 288 pag. / Paperback)

KIJK OOK OP : WWW.LYDIAVANHOUTEN.NL
EN OP : WWW.KABOOK.NL

HET VERVLOEKTE HUIS

GRATIS VOORPUBLICATIE

Als de 43-jarige journaliste Mikayla geconfronteerd wordt met de zelfmoord van haar man Steven, stort haar hele wereld in. Steven Jackson, geboren in Canada, blijkt echter een onverwachte erfenis voor Mikayla achter te laten: een huis in Rocky Roads, British Columbia, Canada. Samen met haar 7-jarige zoon Jason en haar 16-jarige dochter Valerie ontvlucht Mikayla haar nu eenzame leven in Amsterdam. Ze emigreert naar Canada, in de hoop haar eerste boek te schrijven in het klaarblijkelijk uitgestorven Rocky Roads. Al snel stuit ze op eigenaardige zaken, zoals de onopgeloste moord op Joanna la Croix van twintig jaar eerder.

Als Mikayla onderzoek gaat doen naar de moord, wordt steeds duidelijker dat Rocky Roads een duister geheim herbergt. Mikayla duikt in het verleden van het stadje. Vanaf dat moment gebeuren er vreemde dingen in en om haar huis. Jason meent zelfs dat het spookt, dat het huis vervloekt is. Als hun hond Golum spoorloos verdwijnt neemt Mikayla zelf het heft in handen. Ze moet en zal de onderste steen boven krijgen...

Met haar thrillerdebuut 'Doodstil' liet Lydia zien dan het schrijven van thrillers haar uitstekend ligt. Haar literaire kwaliteiten omschrijven realistische scènes filmisch beschreven, spannend en boeiend tot het einde. Net zoals haar eerste thriller is 'Het vervloekte huis' een echte 'whodunnit' geworden.

- Paperback, 288 pag.
- ISBN : 978 90 824 1526 1
- Verschijnt juni 2016

WWW.KABOOK.NL

THRILLER ^ K A B O O K

ISBN 978-90-824152-6-1

9 789082 415261 >